

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. Mgr. Janem Tomaierem, advokátem se sídlem Jankovcova 1037/49, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2017, č. j. OAM-915/ZA-ZA11-K10-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2019, č. j. 2 Az 32/2017 – 118,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Jana Tomaiera **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 22. 3. 2017, č. j. OAM-915/ZA-ZA11-K10-2016, rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, neboť v jeho případě nebyl naplněn žádný ze zákonných důvodů pro její udělení. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž pouze obecně namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Uvedl, že dle jeho názoru žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a chybně vyložil zákon. Jediná konkrétnější námitka spočívala v tom, že žalovaný použil neaktuální informace o zemi původu, a tedy nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci.

[2] Městský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející postup a neshledal žádné pochybení žalovaného. Dospěl k závěru, že žalovaný zjistil náležitě skutkový stav, přičemž žalobce nenaplnil žádný z důvodů udělení mezinárodní ochrany. S námitkou neaktuality zpráv o zemi původu se neztotožnil, neboť zprávy byly pouze několik měsíců „staré“ a žalobce nenamítal, jaké konkrétní skutečnosti se od jejich vydání změnily.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného k ní

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel předně namítá, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, neboť ten se nevypořádal s námitkou stěžovatele ohledně jeho trestního stíhání za politické názory a nezabýval se ani tím, zda stěžovatel nenaplnil důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. A dále namítal, že zprávy o zemi původu nejsou v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Informace z nich vyplývající byly v rozporu se stěžovatelem uvedenými informacemi ohledně situace na Ukrajině, přičemž žalovaný se s nimi nevypořádal. Městský soud pak uvedené potvrdil, tedy i ten zatížil své rozhodnutí vadou. Oba pak konkrétně odmítli důvodnost obavy stěžovatele z trestního stíhání kvůli jeho politickým názorům. Na závěr stěžovatel uvedl, že si zde vytvořil sociální vazby, které by byly neudělením azylu přetrženy a že je připraven být po celou dobu svého produktivního života ekonomicky aktivní, a tedy pomyslně splatit dluh zemi, která by mu poskytla azyl. S ohledem na uvedené navrhl rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[5] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný především odkázal na své vyjádření k žalobě, své rozhodnutí a rozsudek městského soudu, s nímž se ztotožnil. K námitce neudělení humanitárního azylu uvedl, že stěžovatel podmínky § 14 zákona o azylu nenaplnil. Stěžovatel ke svému tvrzenému trestnímu stíhání kvůli politickému názoru pouze uvedl, že za úplatu prováděl agitační činnost během událostí na Ukrajině v roce 2014 a jinak nebyl nikdy politicky aktivní. Proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Po přezkoumání formálních náležitostí Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] V projednávaném případě je stěžejní skutečnost, že stěžovatel ve své žalobě uvedl pouze obecné námitky týkající se nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a neaktuálnosti zprávy o zemi původu (bez konkrétnějšího zdůvodnění). Městský soud proto přezkoumal rozhodnutí žalovaného taktéž obecně, přičemž se ztotožnil se závěry žalovaného. Konkrétně ke správnosti závěru žalovaného o nenaplnění důvodu k udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu se městský soud vyjádřil v bodech 12 až 14 napadeného rozsudku. Takový postup je zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že „správní soudnictví je ovládáno zásadou dispozitivní a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nabrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. (...) míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují“ (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. srpna 2010 č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 27. 2. 2020, č. j. 6 Afs 248/2019 - 34). Dále z této judikatury vyplývá, že „(j)e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní

pokračování

argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se soublasnou poznámkou osvojit.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, či ze dne 27. 9. 2018, č. j. 4 Azs 71/2018 - 47). Rozsudek městského soudu proto neshledal Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelný.

[8] Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „(s)mysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto 'nehumánní' azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ Z ničeho, co ve věci stěžovatele vyšlo najevo, není patrné, že by jeho osobní situace a vazby na Českou republiku byly natolik výjimečná, že by bylo nehumánní mu neudělit humanitární azyl. Městský soud tedy nepochybil, pokud se touto otázkou zabýval jen v té minimální míře, v jaké to bylo třeba k vypořádání žalobních námitek stěžovatele.

[9] Zároveň je s ohledem na výše uvedené nutné konstatovat, že všechny námitky, které jsou poprvé uplatněny v kasační stížnosti, ač je stěžovatel mohl nepochybně uplatnit již v žalobě (týkající se konkrétně toho, že žalovaný nesprávně posoudil důvodnost obavy stěžovatele z trestního stíhání kvůli jeho politickým názorům, v souvislosti s tím i zpochybnění kvality zpráv o zemi původu, nebo, že by neudělením azylu byly zpřetrhány jeho sociální vazby), jsou nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., a Nejvyšší správní soud se jimi tedy nemůže zabývat.

[10] Jediná v žalobě uplatněná, a tedy přípustná námitka ohledně neaktuálnosti zpráv o zemi původu svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; kasační stížnost tedy nemohla učinit přijatelnou podle 104a s. ř. s. (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[11] Zprávy o zemi původu ve věci stěžovatele jsou především z konce roku 2016 a začátku roku 2017, z nichž žalovaný vycházel, nelze považovat za neaktuální, pokud rozhodoval ke dni 22. 3. 2017. Shledal-li městský soud, že ve stěžovatelově případě žalovaný vycházel z těchto zpráv, věc posoudil zcela v souladu se stálou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle ní informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohádatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, č. 1825/2009 Sb. NSS, bod 16).

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je nepřijatelná, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[13] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[14] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 Azs 130/2019 – 28, ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce Mgr. Jan Tomaier, advokát. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Zástupci stěžovatele náleží podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu ve věci – kasační stížnost) ve výši 3100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 3400 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tj. 714 Kč. Celková odměna ve výši 4114 Kč bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu